

[Valdemar Sørensen.]

manns Tale, og som havde sin Rod helt tilbage i, hvad vore Fædre blev enige om i 1863, forekommer der mig saare liden Brug for over for det forholdsvis beskedne Lovforslag, der ligger til Afgørelse her. Jeg har paa mit Partis Vegne ikke mange Ord at sige til det ud over en selvfølgelig Anbefaling, men paa det ærede Medlems Foranledning kunde jeg dog nok have Lyst til at gøre et Par Bemærkninger.

Der er først Spørgsmaalet om Mindretallets Ændringsforslag til § 2, hvor man ønsker at lægge Bidraget fast paa en lidt lavere Promille end den, Regeringsforslaget indeholder, hvorimod Regeringsforslaget har en vis Bevægelighed, naar Kommunens Udgifter stiger eller falder omkring de 75 pCt., der er nævnt i Paragraffen. Jeg kan ikke se andet, end at denne Bevægelighed kan have sine gode Sider, og jeg kan i hvert Tilfælde ikke forstaa, at det ærede Medlem Hr. Westermann, naar han er i Tvivl om, hvorledes man skal læse Bestemmelsen i Regeringsforslaget, ikke som jeg vælger at læse den paa den for de bidragspligtige nemmeste Maade og slaa det fast. Der staar jo nemlig, at Bidraget kan ned sættes eller forhøjes med 0,04 pro mille, ¹/₂₅ pro mille, for hver fulde 5 pCt., som Bidragets gennemsnitlige aarlige Størrelser i Perioden har været højere eller lavere end de 75 pCt. Det vil altsaa sige, at Bidraget kan forhøjes eller sænkes for hver 5 pCt., der er naaet. Man rører altsaa ikke her ved Stambidraget. (Westermann: Jo!) Nej, der staar: for hver 5 pCt. Da ogsaa jeg er interesseret i, at der paalægges Bjendommene de mindste Udgifter, vælger jeg altsaa at forstaa Forslaget paa denne simple Maade og betænker mig ikke paa at give det Udtryk her.

Med Hensyn til Spørgsmaalet om Berettigelsen af at forhøje disse Udgifter og med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvorvidt man kan betegne Københavns Kommunes Krav som udelukkende Pengebegærlighed, ønsker jeg at bemærke, at det ærede Medlem Hr. Westermann jo som vi andre har faaet en Fremstilling af, hvorledes man fra Københavns Kommune ser paa dette Spørgsmaal, og det ærede Medlem ved lige saa godt som jeg, at det, som man bl. a. har motiveret det med, er Hensynet til de stigende Udgifter for Brandvæsenet, som vil følge med de foreslaaede Foranstaltninger med Hensyn til Luftværnet. Nu troede jeg, at det ærede Medlem Hr. Westermann og det ærede Medlems Parti var særdeles ivrige for disse Foranstaltninger; men her

ser man altsaa, at naar der som økonomisk Følge af dem kommer en saa beskedne Udgiftsforøgelse som den, der er nedfældet i dette Forslag, saa er de første, der melder sig med Protest, det ærede Medlem Hr. Westermann og hans Parti. Det vil jeg gerne fremhæve som en ejendommelig og for os lærerig Baggrund for de Forhandlinger, der snart skal finde Sted om dette Spørgsmaal, og det øger ikke vor Lyst og Villighed til at indgaa med stor Alvor paa Forhandlinger af den Slags, at man fra konservativ Side allerede paa Forhaand fragaar de økonomiske Forpligtelser.

Angaaende Inkassogebyret tror jeg, det ærede Medlem gør sig skyldig i en Forveksling af Begreberne. Naar man almindeligvis fra det offentlige Side betaler et Inkassogebyr, saa drejer det sig for det første om Skatter, hvad der ikke er Tale om her, men dernæst betaler man Gebyret til Personer eller Institutioner, som i øvrigt ikke selv har Forpligtelser med Hensyn til denne Skattebetaling. Det falder jo ikke det offentlige ind at give mig 2 pCt. Bonus, fordi jeg selv gaar hen og betaler min Skat, og man giver selvfølgelig heller ikke Brandforsikringsselskaberne en Bonus for at opkræve en Afgift, som de selv skulde betale, hvis man ikke her i Lovgivningen satte Grundejerne ind foran som de egentlig forpligtede. Det forekommer mig helt urimeligt at yde Assuranceselskaberne, som paa den stigende Brandsikkerhed og paa de offentlige Udgifter hertil har indtjent sig store Formuer, et Bidrag for Opkrævningen af dette Inkassogebyr, for Indbetalingen af dette Bidrag til Københavns Kommune. Det forekommer mig at være en helt omvendt og en ganske anden Brug af disse Inkassogebyrer end den, man hidtil har tænkt sig rimelig.

Alt i alt kan jeg derfor ikke se, at der med denne Lovgivning gøres nogen som helst Uret hverken imod Forsikringsselskaberne eller imod Grundejerne. Om den Forstaaelse og Villighed til at tænke sig om, hvormed vi andre har mødt dette Forslag, beder jeg det ærede Medlem Hr. Westermann tale saa sagte. Vi finder, at de Motiver, det ærede Medlem og hans Parti fører frem, udelukkende er Motiver, som kan tiltale Brandforsikringsselskaberne og Grundejerne, nogen offentlig Interesse er der ikke i det ærede Medlems Motiver.

Naar det ærede Medlem endelig taler om dette Lovforslag som medvirkende til en saadan Forøgelse af Beskatningen, at det er egnet til at hindre Byggeriet, saa forekommer det ærede Medlem mig at være